

Pogovori.

1.

„Gledi, ljubec, ah pogledi,
V jugu zvezda se utrinja,
Pada, pada v noč neskončno,
V nepoznani svet izginja!“

„Naj v obraz strmim ti raje,
V té strme naj luči krasne,
In prevzeta duša moja
Z njimi naj na to ugasne!“

2.

Kaj ne, strupen je ta večer
In zebe naju v sankah,
Dasi tesno, tesno sva vkup
V kožuhku in opankah.

Pa mamica že zvirá čaj,
In trese se ji roka :
— Bog zna, li prideta oba,
Preljubljena otroka ? —

Oba sva, dušica oba,
To bomo se objeli !
S poljubi bomo si sladko
Obrazek ves ogreli !

3.

Še brsti nađej mi popje,
Se cvetó mi rože v lici,
Skoro pa se mi ospejo
In bojim se po pravici . . .

Bodem li, zvenela roža,
Se spomine ti budila,
Da sem v dneh pomladi svoje
Tebi cvela, te ljubila ?

4.

Časih pa mi v mehki duši
Ta bojazen zatrepeče :
Ko bi druge čar te zbegal,
Da pri njej iskal bi sreče ?

Ljubec, naj v tem srčnem strahu
Le nečesa te poprosim :
Vduši preje mi življenje,
Nego to boleš naj nosim !

5.

„Ko sladka moja ženka boš,
Kako vesel bom vedno !
Na rokah bom te pestoval,
Uzrl ti željo sledno . . .“

„Vedrila bom te na večer,
Kedar boš truden dela,
In kot bi ljubica bila,
Te stokrat bom objela !“

6.

Zvezde sevajo nad nama
In smijo se lesketaje ;
Ljubec moj, tako si jasen,
Kakor blesk noči le-ta je !

V rosi kopljejo se rože,
Bele, liki sneg v kosmiču,
Ljubosumna teja sanja
In trepeče na grmiču . .

Slušaj slavca mehko pesem,
Ki je vglasbil čuvstvo moje,
In povej, povej mi zopet,
Da sem ljubo bitje tvoje !

7.

Ne vprašuj me, kaj zdaj slutim,
Sámo ljubi, sámo ljubi !
Solze mi izpij raz lice,
Teši mi srce s poljubi !

S plamenom očij veselih
V dno prodri mi duše večne,
In za veke vanjo vpiši
Dveh življenj te hipe srečne !

Vida.